

Arrest

nr. 333 942 van 7 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. LAUWENS**
 Temselaan 100A
 1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 1 oktober 2025 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2025 biedt de verzoekende partij zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Curaçao, op doorreis naar Polen.

1.2. Op 1 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“de heer / mevrouw :
naam P(...) T(...)

voornaam D(...) J(...)
geboren op (...) 2003 te Carabobo
geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Venezuela houder van het document nationaal paspoort van Venezuela nummer (...)
afgegeven op : 20.06.2025
afkomstig uit Curacao met TB[...] (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart door te reizen naar Polen voor toerisme. Hij legt een doorreisticket, een terugkeerticket dd. 08.10.2025, een hotelreservatie en een toeristische planning voor. Hij verklaart dat zijn werkgever de hele reis heeft betaald doch kan geen verdere informatie geven met betrekking tot deze werkgever. Verder kan hij geen toelichting geven met betrekking tot zijn reisbestemming en de reden dat hij Polen als toerist wil bezoeken."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"Verzoeker werd op de luchthaven toegang tot het grondgebied ontzegd op basis van art. 3, eerste lid Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen terzake zijn:
(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er werd getwijfeld aan het oogmerk van de reis van verzoeker.

Meerbepaald de volgende motivering werd gehanteerd door verweerster:

(...)

2.

Essentiële vaststelling is echter dat verzoeker dus wel degelijk een doorreisticket, een terugkeerticket dd. 08/10/2025, een hotelreservatie én een toeristische planning kan voorleggen.

Al deze elementen worden door de bestreden beslissing bevestigd.

Enkel en alleen op basis van het feit dat de werkgever van verzoeker de volledige reis naar Europa zou hebben betaald en verzoeker hier geen verdere "toelichting" over kon verschaffen, werd echter alsnog beslist om een beslissing tot terugnijving lastens verzoeker af te leveren.

Nochtans, zoals aangehaald werd de reis van verzoeker inderdaad integraal bekostigd door het bedrijf E.L. (...), gevestigd te Valencia 2003, Carabobo (Venezuela), het bedrijf waar verzoeker reeds vier maanden tewerkgesteld was als elektromechanici. Dit bedrijf blijkt wel degelijk te bestaan volgens openbare bronnen. (stuk 3)

Onder diens werknemers werd de unieke kans om een 'reis naar Europa' te kunnen maken verloot als getrouwheidsgeschenk. Verzoeker had het geluk om deze reis naar Europa aldus cadeau te hebben gekregen van diens werkgever.

Dit verklaart overigens ook de keuze voor Polen als de meest gepaste finale bestemming binnen Europa om deze reis mogelijk te kunnen maken, mede gelet op het feit dat dit toch een iets goedkopere EU-reisbestemming betreft, zoals algemeen bekend.

Het feit dat verzoeker geen bijkomende toelichting zou kunnen verschaffen is evenmin relevant, eens te meer aangezien verzoeker wel degelijk zelfs een volledige toeristische planning kon voorleggen, zoals reeds blijkt uit de bestreden beslissing zelf.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing zelfs niet eens verduidelijkt welke (bijkomende) informatie verzoeker dan wel nog diende te geven en niet zou hebben gedaan.

3.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Het feit dat verwerende partij geen enkele rekening houdt met de het feit dat de uitleg van verzoeker wel degelijk kan kloppen en dat verzoeker niet alleen een doorreisticket, maar ook een terugkeerticket dd. 08/10/2025, een hotelreservatie én een toeristische planning kan voorleggen – hetgeen diens relaas bevestigt, minstens afdoende aannemelijk maakt – zonder minstens enig bijkomend onderzoek te verrichten – maakt een schending van art. 3 Vreemdelingenwet i.u.o. de materiële motiveringsverplichting uit.

4.

Eveneens is dit handelen van verwerende partij – waarbij louter op basis van een vermeend, niet-onderbouwd vermoeden, en in tegenstrijd met alle elementen die het relaas van verzoeker bevestigen, minstens afdoende aannemelijk maken – manifest onbillijk en staat het niet in redelijke verhouding tot de feiten.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden, wanneer de administratie haar beleidsvrijheid op een kennelijk onredelijke manier heeft aangewend. De beslissing van de administratie wordt als onredelijk beschouwd, wanneer ze niet heeft gehandeld zoals elke normaal voorzichtige en zorgvuldige ambtenaar in dezelfde omstandigheden zou doen.

In toepassing van het evenredigheidsbeginsel geeft de normaal zorgvuldige ambtenaar de voorkeur aan de maatregel die optimaal rekening houdt met de belangen van de burger enerzijds en met de doelstellingen van algemeen belang van zijn administratie anderzijds.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt aldus voor."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, dat zij verklaart naar Polen door te reizen voor toerisme, dat zij een doorreisticket, een terugkeerticket op datum van 8 oktober 2025, een hotelreservatie en een toeristische planning voorlegt, dat zij verklaart dat haar werkgever de hele reis heeft betaald doch geen verdere informatie kan geven met betrekking tot deze werkgever, dat zij geen toelichting kan geven met betrekking tot haar reisbestemming en de reden dat zij Polen als toerist wil bezoeken.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt op het eerste zicht niet.

2.2.3. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissing werd dan ook formeel gemotiveerd.

Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg op het eerste zicht niet.

2.2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel onder meer vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)".

2.2.6. De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er werd getwijfeld aan het oogmerk van haar reis, dat de essentiële vaststelling echter is dat zij dus wel degelijk een doorreisticket, een terugkeerticket op datum van 8 oktober 2025, een hotelreservatie én een toeristische planning kan voorleggen, dat al deze elementen door de bestreden beslissing worden bevestigd, dat enkel en alleen op basis van het feit dat haar werkgever de volledige reis naar Europa zou hebben betaald en zij hier geen

verdere “toelichting” over kon verschaffen, echter alsnog werd beslist om een beslissing tot terugdrijving af te leveren, dat nochtans, zoals aangehaald, haar reis inderdaad integraal bekostigd werd door het bedrijf E.L. (...), gevestigd te Valencia 2003, Carabobo (Venezuela), het bedrijf waar zij reeds vier maanden tewerkgesteld was als elektromechanici en dat dit bedrijf wel degelijk blijkt te bestaan volgens openbare bronnen, dat onder diens werknemers de unieke kans om een ‘reis naar Europa’ te kunnen maken werd verloot als getrouwheidsgeschenk, dat zij het geluk had om deze reis naar Europa aldus cadeau te hebben gekregen van haar werkgever, dat dit overigens ook de keuze voor Polen verklaart als de meest gepaste finale bestemming binnen Europa om deze reis mogelijk te kunnen maken, mede gelet op het feit dat dit toch een iets goedkopere EU-reisbestemming betreft, zoals algemeen bekend. De verzoekende partij vervolgt dat het feit dat zij geen bijkomende toelichting zou kunnen verschaffen evenmin relevant is, eens te meer aangezien zij wel degelijk zelfs een volledige toeristische planning kon voorleggen, zoals reeds blijkt uit de bestreden beslissing zelf, dat bovendien in de bestreden beslissing zelfs niet eens wordt verduidelijkt welke (bijkomende) informatie zij dan wel nog diende te geven en niet zou hebben gedaan. De verzoekende partij betoogt dat het feit dat de verwerende partij geen enkele rekening houdt met het feit dat haar uitleg wel degelijk kan kloppen, dat zij niet alleen een doorreisticket maar ook een terugkeerticket van 8 oktober 2025, een hotelreservatie én een toeristische planning kan voorleggen – hetgeen haar relaas bevestigt, minstens afdoende aannemelijk maakt – zonder minstens enig bijkomend onderzoek te verrichten – een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsverplichting uitmaakt, dat dit handelen van de verwerende partij – waarbij louter op basis van een vermeend, niet-onderbouwd vermoeden, en in tegenstrijd met alle elementen die haar relaas bevestigen, minstens afdoende aannemelijk maken – manifest onbillijk is en niet in redelijke verhouding tot de feiten staat.

2.2.7. Uit het “Grensverslag: onduidelijk reismotief” van 1 oktober 2025 (administratief dossier, stuk nr. 1) blijkt uit het verhoor van de verzoekende partij wat volgt:

“Volgens de verklaringen van de betrokkene: (...) is aankomende passagier uit Curaçao met de vlucht (...). Betrokkene reist door naar Polen voor toeristische doeleinden. Zijn werkgever betaalde de volledige reis. Betrokkene is in het bezit van 500 dollar, heeft een geldige hotelreservatie, een terugkeerticket voor 08/10/2025 en een volledig reisplanning mee.

Conclusie van de Politie op basis van het verhoor: (...)

Gezien het jonge profiel deden wij verder nazicht. Betrokkene kon ons geen verdere gegevens geven met betrekking tot zijn werkgever. Betrokkene beweert omwille van zijn inzet dat hij beloond werd voor deze reis. Doch wij confronteren hem met de bestemming en hij liet ons weten dat Polen een goedkope bestemming betrof volgens zijn werkgever. Betrokkene is heel nerveus tijdens het gesprek en wij beslissen ook nazicht te verrichten van zijn bagage doch deze is negatief. Op 24/09/2025 werd een landgenoot ook tweedelij bij ons binnengebracht. Hieruit bleek de zeer gevulde reisplanning dezelfde te zijn. Een volledige kopie aldus. Gezien betrokkene toen werd geweigerd vroeg deze onmiddellijk asiel aan. Wij vermoeden dat dit hetzelfde profiel betreft.”

Op grond van voormelde elementen besluit de verwerende partij aldus tot het niet staven door de verzoekende partij van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf op volgende gronden:

“Betrokkene verklaart door te reizen naar Polen voor toerisme. Hij legt een doorreisticket, een terugkeerticket dd. 08.10.2025, een hotelreservatie en een toeristische planning voor. Hij verklaart dat zijn werkgever de hele reis heeft betaald doch kan geen verdere informatie geven met betrekking tot deze werkgever. Verder kan hij geen toelichting geven met betrekking tot zijn reisbestemming en de reden dat hij Polen als toerist wil bezoeken.”

2.2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt erkend, zoals de verzoekende partij ook aangeeft in het verzoekschrift, dat de verzoekende partij een doorreisticket, een terugkeerticket op datum van 8 oktober 2025, een hotelreservatie en een toeristische planning kon voorleggen. Dit doet echter geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt waarom de verwerende partij geoordeeld heeft dat niettegenstaande het voorliggen van deze documenten het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet afdoende onderbouwd zijn.

De verzoekende partij betoogt dat enkel op grond van het feit dat haar werkgever de volledige reis naar Europa heeft betaald en zij hier geen verdere toelichting over kon verschaffen, werd beslist om de bestreden beslissing af te leveren. Zij betoogt dat nochtans, “zoals aangehaald”, haar reis inderdaad integraal bekostigd werd door het bedrijf E.L. (...), gevestigd te Valencia 2003, Carabobo (Venezuela), het bedrijf waar zij reeds vier maanden tewerkgesteld was als elektromechanici en dat dit bedrijf wel degelijk blijkt te bestaan volgens openbare bronnen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het reeds vermelde grensverslag, geenszins blijkt dat de verzoekende partij bij de grenspolitie, tijdens haar gehoor, heeft verduidelijkt dat haar werkgever die de reis volledig betaalde, het bedrijf E.L., gevestigd te Valencia 2003, Carabobo (Venezuela), betreft, het bedrijf waar zij reeds vier maanden tewerkgesteld was als elektromechanicien. Zij maakt op het eerste zicht dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij *“geen verdere informatie (kan) geven met betrekking tot deze werkgever”*.

De verzoekende partij stelt niet uitdrukkelijk in haar verzoekschrift dat zij deze elementen (de naam en locatie van het bedrijf, de duur van haar tewerkstelling en haar functie in het bedrijf) heeft aangehaald tijdens het gehoor aan de grens. Zelfs indien de verzoekende partij met de stelling *“zoals aangehaald”* zou wensen te betogen dat zij deze gegevens reeds had aangehaald tijdens haar gehoor – wat aldus geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier – dan nog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen ‘verdere’ informatie kan geven met betrekking tot deze werkgever en dat zij *“geen toelichting (kan) geven met betrekking tot (haar) reisbestemming en de reden dat (zij) Polen als toerist wil bezoeken”*. Immers heeft zij aan de grens geen documenten voorgelegd betreffende haar werkgever, nog minder documenten of elementen waaruit blijkt dat zij bij deze werkgever werkt, laat staan documenten of elementen waaruit blijkt dat deze werkgever deze reis heeft ‘geschonken’ en dat de werkgever alle kosten voor deze reis heeft betaald.

Het feit dat het bedrijf E.L. wel degelijk blijkt te bestaan volgens openbare bronnen, en het toevoegen van een stuk bij haar verzoekschrift waaruit dit blijkt, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Door louter er opnieuw op te wijzen dat zij de reis cadeau kreeg van haar werkgever, als beloning/getrouwheidsgeschenk en haar werkgever Polen koos omdat dit een goedkopere bestemming is, weerlegt de verzoekende partij het motief niet dat zij betreffende deze werkgever *“geen verdere informatie (kan) geven”*. Gezien aldus geen verdere inlichtingen of bewijsstukken voorliggen betreffende de werkgever – noch betreffende het bedrijf, noch betreffende de tewerkstelling van de verzoekende partij in dat bedrijf, noch van een verloting van een getrouwheidsgeschenk, noch van de betaling door het bedrijf van de reis – maakt de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij – daar de verzoekende partij de keuze voor Polen volledig toeschrijft aan een werkgever – op foutieve of kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat de verzoekende partij verder geen toelichting kan geven met betrekking tot haar reisbestemming en de reden dat zij Polen als toerist wil bezoeken.

Waar zij meent dat het feit dat zij geen bijkomende toelichting kan verschaffen niet relevant is te meer zij wel degelijk een volledige toeristische planning kon voorleggen, stelt de Raad vooreerst samen met de verzoekende partij vast dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat zij een toeristische planning heeft voorgelegd. De Raad wijst erop dat het de verzoekende partij toekomt om de nodige stavingstukken voor te leggen om het doel en de verblijfsomstandigheden te staven.

De verzoekende partij kan op het eerste zicht bezwaarlijk voorhouden dat zij door het louter voorleggen van een toeristische planning – die volgens het grensverslag dan nog eens een kopie blijkt van een planning die reeds door een landgenoot van de verzoekende partij werd voorgelegd, zodat het geenszins om een persoonlijke planning gaat – zonder verdere toelichtingen hieromtrent het doel van haar reis heeft gestaafd en dat de verwerende partij dan ook op foutieve of kennelijke onredelijke wijze, gelet op het voorleggen van dit document, heeft gesteld dat zij verder geen toelichting kan geven over haar reisbestemming en de reden dat zij Polen als toerist wil bezoeken.

Gezien het de verzoekende partij toekomt om de nodige stavingstukken voor te leggen om het doel en de verblijfsomstandigheden te staven, kan zij op het eerste zicht ook niet dienstig betogen dat in de bestreden beslissing zelfs niet eens wordt verduidelijkt welke (bijkomende) informatie zij dan wel nog diende te geven en niet zou hebben gedaan. Er blijkt overigens *prima facie* uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verzoekende partij geen verdere gegevens of toelichting kon geven over haar werkgever, haar reisbestemming of de reden dat zij Polen als toerist wil bezoeken.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat haar uitleg kan kloppen, gaat zij er opnieuw aan voorbij dat het haar toekomt om de nodige stavingstukken voor te leggen om het doel en de verblijfsomstandigheden te staven. De verwerende partij heeft enkel vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.”* Het loutere feit dat enkele documenten voorliggen waaruit vooral de verblijfsomstandigheden blijken (vliegtuigtickets en hotelreservatie) doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van haar reis afdoende kunnen staven. Het louter voorleggen van een niet-geïndividualiseerde toeristische planning kan op het eerste zicht bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd ter staving van het beweerde doel van de reis, met name het

maken van een reis die verloot en volledig betaald werd door een werkgever, waar de verzoekende partij sinds vier maanden zou werken als elektromechanici, als beloning voor haar inzet waarbij de werkgever, omwille van het feit dat het een goedkopere bestemming zou betreffen, koos voor de bestemming Polen. De verzoekende partij verduidelijkt niet op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden zou zijn de hypothese te onderzoeken dat deze documenten en elementen die het doel afdoende kunnen aantonen, wel voorlagen. Evenmin toont de verzoekende partij op het eerste zicht aan dat, bij gebrek aan het meedelen van de relevante gegevens die het doel van haar reis staven, de verwerende partij gehouden zou zijn geweest tot bijkomend onderzoek.

De Raad merkt in dit licht nog op dat de verzoekende partij ook bij haar verzoekschrift slechts een stuk voorlegt waaruit zou blijken dat het bedrijf, de door haar vernoemde werkgever, bestaat, doch geen stukken voorlegt die het doel van haar reis – met name het maken van reis die verloot en volledig betaald werd door die werkgever, waar zij sinds vier maanden zou werken als elektromechanici, als beloning voor haar inzet waarbij die werkgever, omwille van het feit dat het een goedkopere bestemming zou betreffen, koos voor de bestemming Polen – staven. Zij toont dan ook op het eerste zicht niet aan dat na bijkomend onderzoek het doel afdoende zou kunnen vastgesteld worden.

Uit het louter voorhouden dat alle elementen haar relaas bevestigen, minstens afdoende aannemelijk maken, blijkt dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij en de motieven van de bestreden beslissing, doch maakt zij op deze wijze op het eerste zicht niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op foutieve of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tot stand is gekomen. Zij toont met haar betoog in het verzoekschrift *prima facie* niet aan dat de bestreden beslissing manifest onbillijk is en/of niet in redelijke verhouding staat tot de feiten.

2.2.9. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op het eerste zicht niet aannemelijk, noch een schending van de materiële motiveringsplicht en/of het redelijkheidsbeginsel.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten *prima facie* evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.10. Het enig middel is niet ernstig.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De verzoekende partij betoogt dat de gewone schorsingsprocedure niet toelaat om tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten, doch laat na om in haar voorliggend verzoekschrift een uiteenzetting te geven van feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan niet afgeleid worden uit de uiteenzetting van feiten, middelen of uiterst dringende noodzakelijkheid. De uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke ontvankelijkheidsvoorwaarde van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

In casu werden geen grieven aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

2.4. Nu niet voldaan is aan de tweede en derde cumulatieve voorwaarde, kan de Raad niet overgaan tot schorsing van de bestreden beslissing tot teruggrijping.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. VERMANDER